X. évfolyam 50. szám
1954. december 9.

Ára 70 fillér

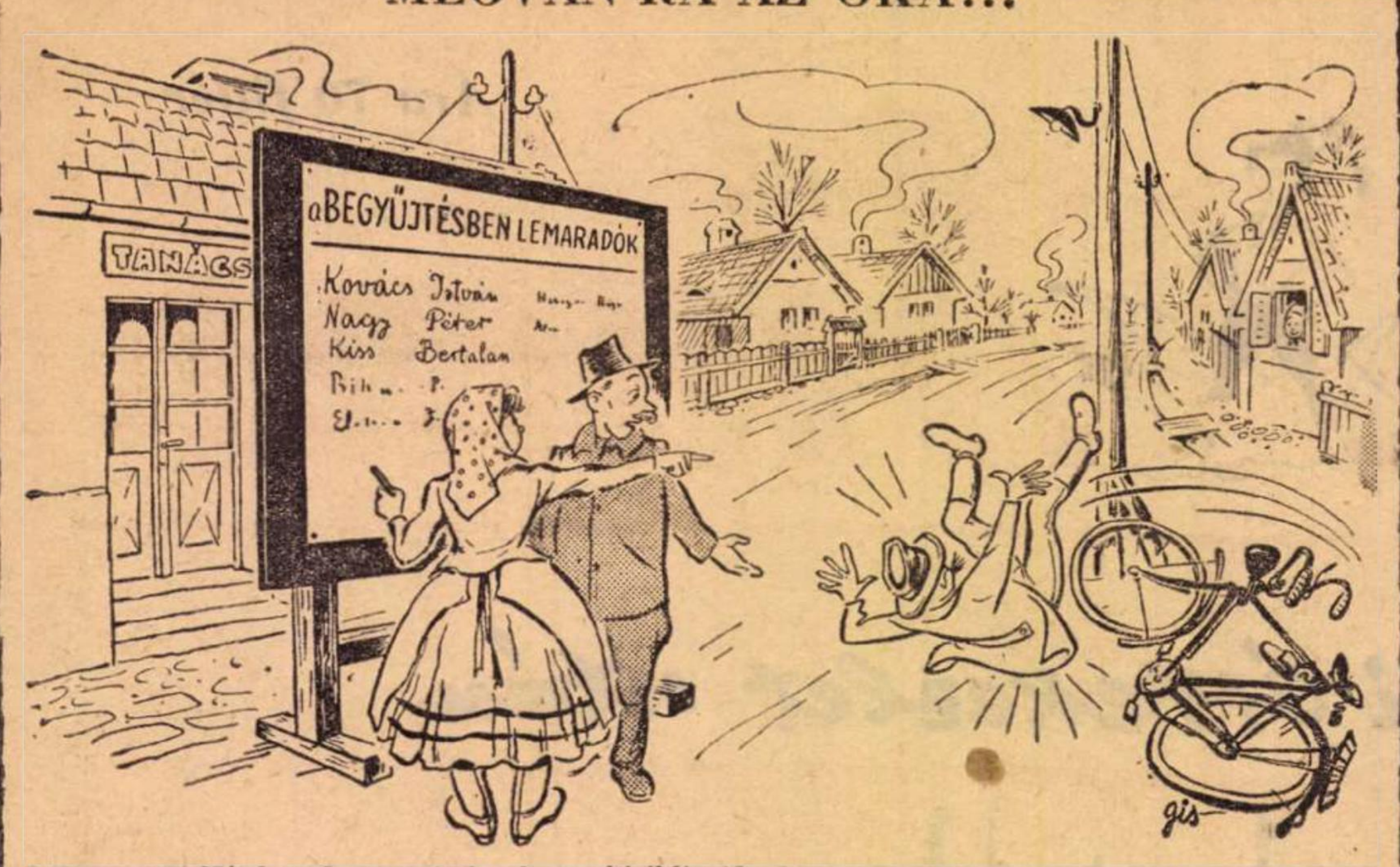
Ludas Matyi

A moszkvai értekezlet után

Fritz Wehrmacht: Mi hír Moszkvából?
Klio, a történelem muzsája: Én csak annyit mondok, ha nem akar tejjel a talnak menni, hagyja abba a készülődést!

MEGVAN RÁ AZ OKA...

— Nézd csak, nem tud a koma biciklizni?
— Tud az, csak nagyon oldalt fordította a fejét, hogy ne lássa a táblát...

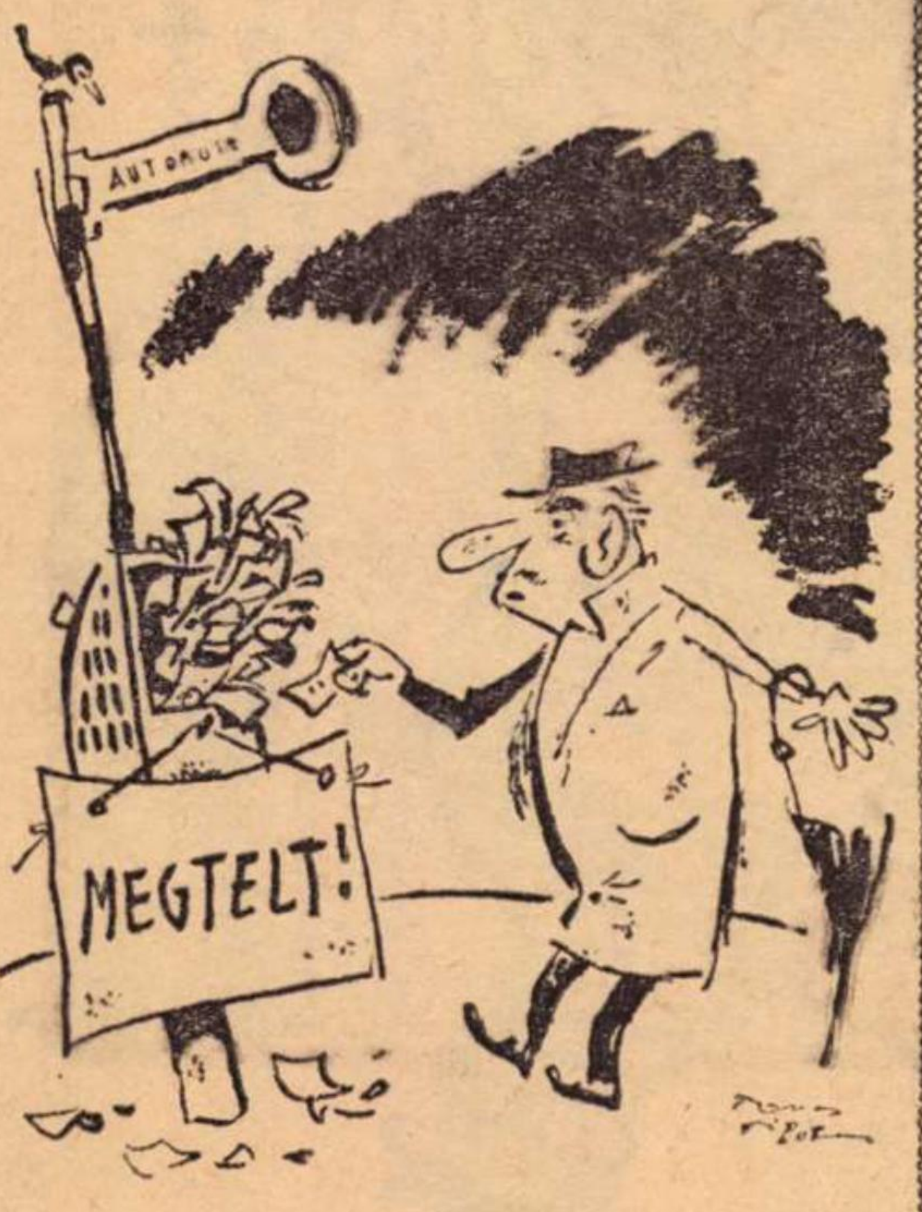
EGY KÉP A MÚLTBÓL

Churchill elszólta magát, hogy 1945-ben parancsot adott: gyűjtsék össze a letett német fegyvereket, hogy a nácik esetleg fe használhassák a Szovjet Hadsereg ellen.

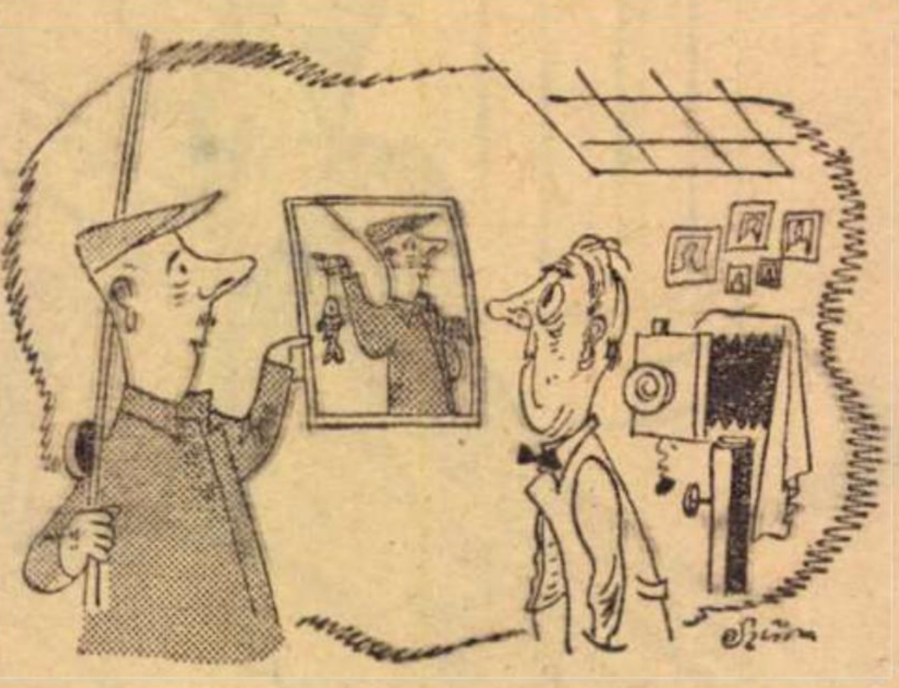

— Miniszterelnök úr, alázatosan jelentem, le akarom tenni a fegyvert!
— Jól van, tegye le, de olyan helyre, ahol könnyen megtalálja.

Eheti Csodánk

Kétségbeesett horgásztrükk

— Kérem, lehetne csinálni erről a képről egy nagyítást, de úgy, hogy csak a halról?...

Sok a lyukas villanyóra

Egy előzékeny járókelő: A pontos időre kíváncsi? Parancsoljon...

Külföldi Szemle

Mely víg harci lárma!...

Még meg sem alakult az új német Wehrmacht, máris van egy sebesültje, még pedig Theodor Blank úr, a bonni kormány hadügyminiszterjelöltje. Mint a világsajtót bejárta a hír: Blankot egy augsburgi választógyűlésen megrugdosták, majd véresre verték. Amellett lenyűgöző volt az a gyorsaság, amellyel Blankot megtámadták, s ennek volt tulajdonítható, hogy a hadügyminiszterjelöltnek nem volt ideje sem elszakadnia támadóitól, sem ruganyosan visszavonulnia.

A hidrogénbomba és az életmód

Mivel Angliában számtalan cikk, adat, statisztika, jóslat és előadás bebizonyította, hogy Angliát néhány hidrogénbombával a föld színével egyenlővé lehet tenni, érthető feltűnést keltett Sir Hugh Lucas-Tooth nyilatkozata erről a kérdésről. Az illető konzervatív politikus egy londoni polgári légvédelmi központ felavatása alkalmából beszédet mondott és a „Sunday Dispatch" tudósítása szerint a következőket jelentette ki:

— Ha országunkat hidrogénbombatámadások érik, el kell készülnünk arra, hogy életmódunk teljesen megváltozik.

Teljesen igazat adunk Sir Hughnak. Ha London helyét például három bombakráter foglalná el, valószínű, hogy elmaradnának a megszokott krikettmérkőzések. További támadások során esetleg a délutáni teák is veszélyben forognának, sőt, ha az egész országot tartós rádióaktív felhő burkolná be, talán az epsomi Derby megtartása körül is nehézségek állnának be.

Író gép

A Reuter-hírügynökség jelenti Manchesterből, hogy elektromos fogalmazógépet szerkesztettek a manchesteri egyetemen, mely véget vet az irodalom kézműipari korának, s megkezdődik az irodalom gépesítése. Az egyénileg dolgozó írók között máris óriási a pánik. A gép úgy működik, hogy különféle szavakat kell beledobni, s a készülék ezeket a szavakat irodalmi mondatokká alakítja át igen rövid idő alatt.

A jelentés nem tesz említést további részletekről, de biztosak vagyunk benne, hogy a gép a költészet gépesítését sem hanyagolja el, s külön rím-áttételek és elektromos időmértékek gondoskodnak

a nehéz költészeti folyamatok gépesítéséről. A gép rendkívüli módon emeli az egy költőre eső versmennyiséget.

Kis hírek

A FOKOZOTT TAKARÉKOSSÁGÉRT. New Yorkból jelentik, hogy letartóztattak egy kubai férfit, mivel a Wall Street-i földalatti állomáson 15 cent helyett egy kisebb értékű kubai rézpénzt dobott be menetdíjként az automatába. Az illető Ramon Arechabala, kubai kávéültetvényes volt, akinek vagyonát 40 millió dollárra becsülik. Ki a centet nem becsüli, a milliót nem érdemli!

MENDES-FRANCE VÁDJAI MAGYARORSZÁG ELLEN. A francia miniszterelnök azt állította, hogy a budapesti rádió lázítja az arabokat, sőt a magyarok fegyvereket szállítanak nekik. Ez az

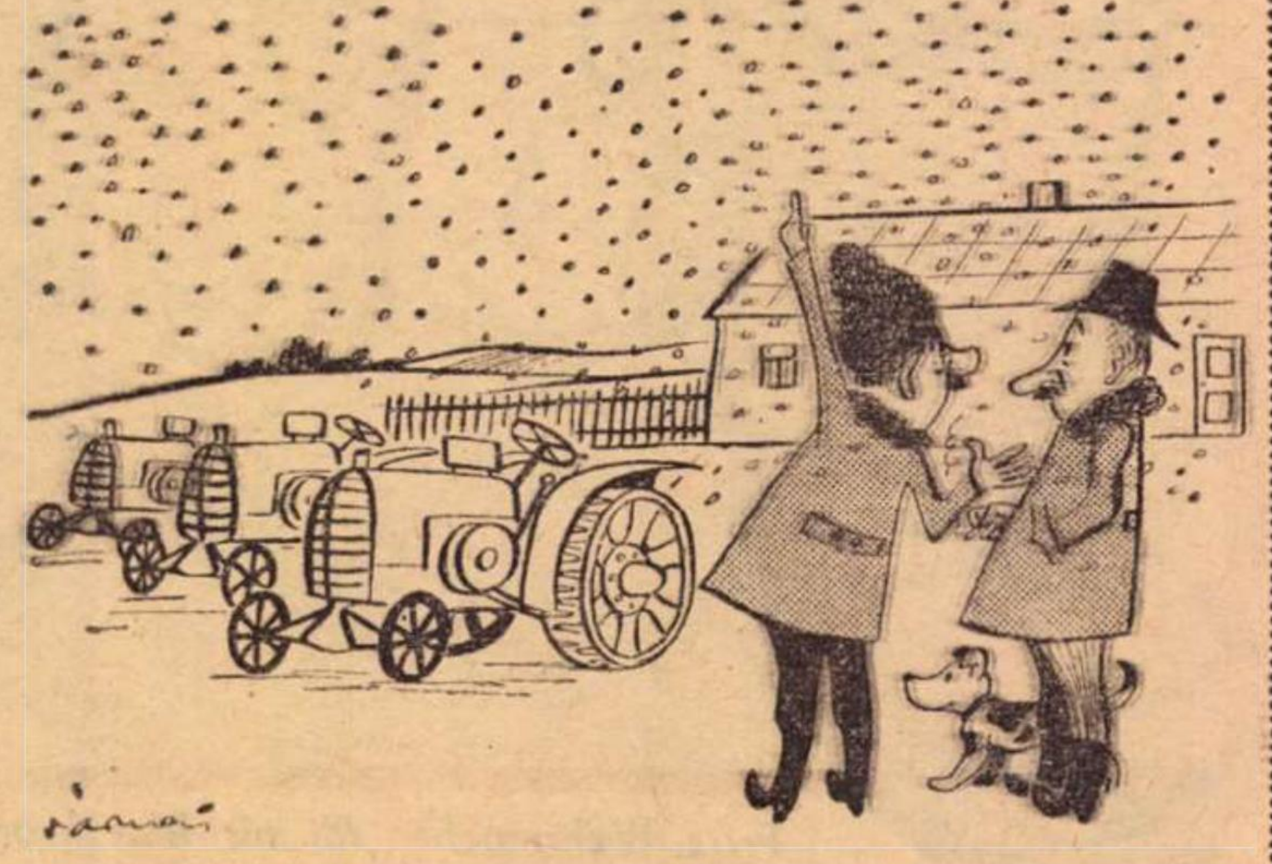
állítás is a ratifikáció előkészítése. Mendes-France ugyanis be akarja bizonyítani a franciáknak, hogy nem a németektől kell félniök, hanem a magyaroktól, akik több alkalommal megtámadták már Franciaországot.

TŰZVESZÉLYBEN A REICHSTAG ÉPÜLETE. Mivel a bonni kormány pert folytat a német kommunista párt ellen, jóemlékezőtehetségű németek tűzvésztől féltik a Reichstag épületét.

A TECHNIKA VÍVMÁNYAI ELMARADOTT NÉPEK SZÁMÁRA. Mint a különféle hírszolgálati irodák jelentették, a francia gyarmati légierő legmodernebb repülőgépei algíri falvakat bombáztak.

F. L.

Esik a hó

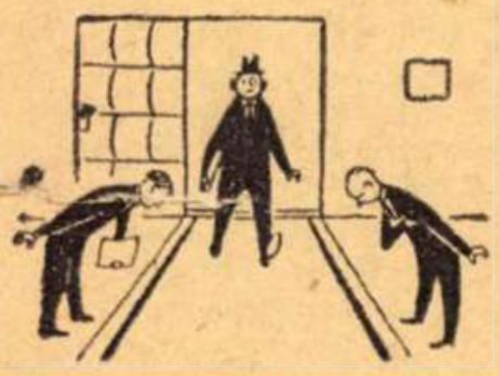
— Esik a hó és még mindig nincs gépszínünk...
— Majd intézkedem, hogy elálljon a havazás!
— Te is mindig a könnyebb megoldást választod.

Kulturfront

A kislányom és a Művészeti Tanács

Egy nagyon egyszerű, rövid kis bohózaton dolgozunk filmrendező barátommal. Alig várjuk már, hogy művecskénk a közönség elé kerüljön. Dehát ez nem megy olyan gyorsan! Meg kell azt vizsgálnia előbb még néhány okos, higgadt embernek, nem hajtott-e minket túlzásba, ürességbe, szertelenségbe a türelmetlen jókedvünk, s ha úgy tűnik, hogy igen, idejében figyelmeztessenek minket a tévedésekre.

Minden történetnek van valamiféle bevezetése. A miénk azzal kezdődik, hogy két talpnyaló be

akarja magát hízelegni az új igazgatónál, aki most érkezik a vállalathoz.

— Miért? — kérdezte a Művészeti Tanács.

— Tessék? — kérdeztem én, kissé szórakozottan, mert a gondolataim a bevezetés utáni részen jártak már. Előre örültem neki, hogyan fog az tetszeni a társaságnak és már alig vártam, hogy beszéljünk róla, mert biztosan a hasukat fogják majd a röhögéstől. De még ott nem tartottunk.

— Miért akarják magukat behízelegni az új igazgatónál? — tették fel a kérdést ismét, jóindulatú türelemmel. — Ez egyáltalán nincs megindokolva a forgatókönyvben. És kik ezek az alakok? Hogy kerültek ide, a vállalathoz? Szóval itt egy kicsit felületes a jellemábrázolás. És ez a dolog nem is olyan tipikus.

Volt egy szánakozó mosoly a Művészeti Tanács arcán és én éreztem, hogy elpirulok. Mert való igaz! Én azt nem gondoltam át eléggé alaposan, hogyan is van az, hogy két ember csak úgy elhatározza: be fogja hízelegni magát az új igazgatónál.

Ki is találtam, hogy az én két emberem tulajdonképpen félelemből vetemedett a talpnyalásra. A poziciójukat féltik, amibe a régi igazgató segítségével kapaszkodtak fel.

— Miért? — kérdezte a Művészeti Tanács kérlelhetetlen logikával. — A régi igazgatónak voltak az emberei? Ez nincs benne a könyvben. És azt is meg kell indokolni, hogyan kerülhetett a régi igazgató egy ilyen jelentős vállalat élére? Ez nem tipikus a mi társadalmunkban.

Teljesen megsemmisültem. De az elvtársak nagyon türelmesek voltak irántam és lelket öntöttek belém. Ezt a forgatókönyvet ki lehet és ki kell javítani. Szükségünk van a könnyű műfajra, nem becsüljük le a vidámságot, csupán azt kívánjuk, hogy az is komoly legyen, satöbbi.

S ahogy múltak a hónapok, az egymást követő „miért"-ek rettenetes súlya alatt egyre világosabban éreztem, hogy milyen parányi kis porszemecske vagyok én a Művészeti Tanács tudásának lenyűgöző felhőkarcolója tövében és hogy milyen megbocsáthatatlan hebehurgyasággal vágtam bele egy évvel ezelőtt ebbe a kis bohózatba.

A tizenkilencedik változaton dolgoztam, összeroppanó önbizalmam utolsó kis erejével, amikor hároméves kislányom, aki addig némán töprengve ült a szobában, váratlanul megszólalt:

— Apuka! Most tegnap van? — kérdezte őszinte ostobasággal, amire csak ilyen korban képes az ember.

— Most nincs tegnap ::: .— dünnyögtem a papír fölé hajolva.

— Miért nincs tegnap? — csapott le rám kislányom.

— Mert most ma van — feleltem még mindig szórakozottan, bizonytalanul találgatva, hogy mit fog szólni a Művészeti Tanács a mondathoz, amit leírok.

Kislányom növekvő élvezettel lépett közelebb:

— Miért van ma?

Hirtelen felnéztem rá. Agyamban szörnyű világosság gyult és rettenetes robajjal dőlt össze egy felhőkarcoló. Elöntött az indulat, magam sem tudom, hogy történt, hogyan tehettem ilyet...

Szegény kislányom ott sírt előttem, riadtan és nagyokat nyelve. Nem tudta, miért kapta a pofont.

Én rettenetesen szégyeltem magam és azon tünődtem, hogy miért lett végül sírás az én jókedvemből, mellyel leültem bohózatot írni...

BENCSIK IMRE

Sajnos, előfordul...

— Hadd csak a gyereket, nem a mi könyvünk! Könyvtári...

A készülő Képzőművészeti Kiállítás alkalmából

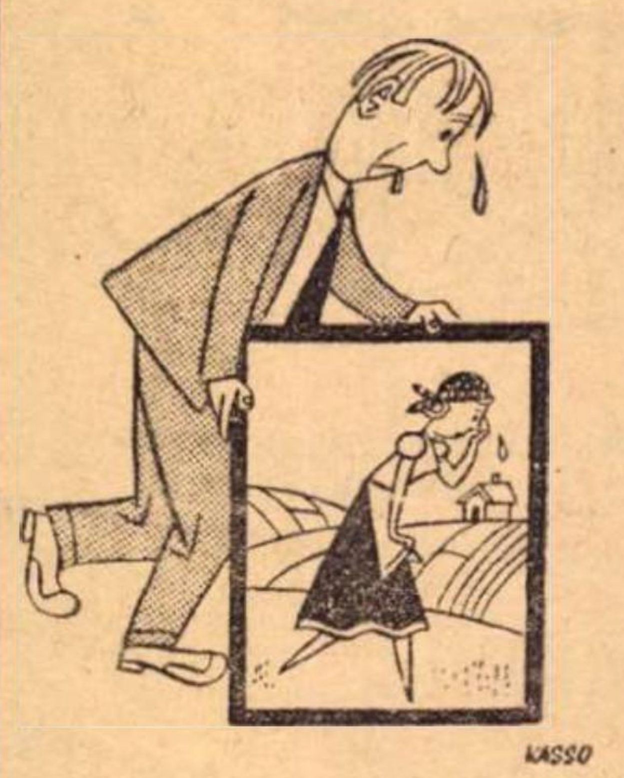
Változatok egy mű körül

I.

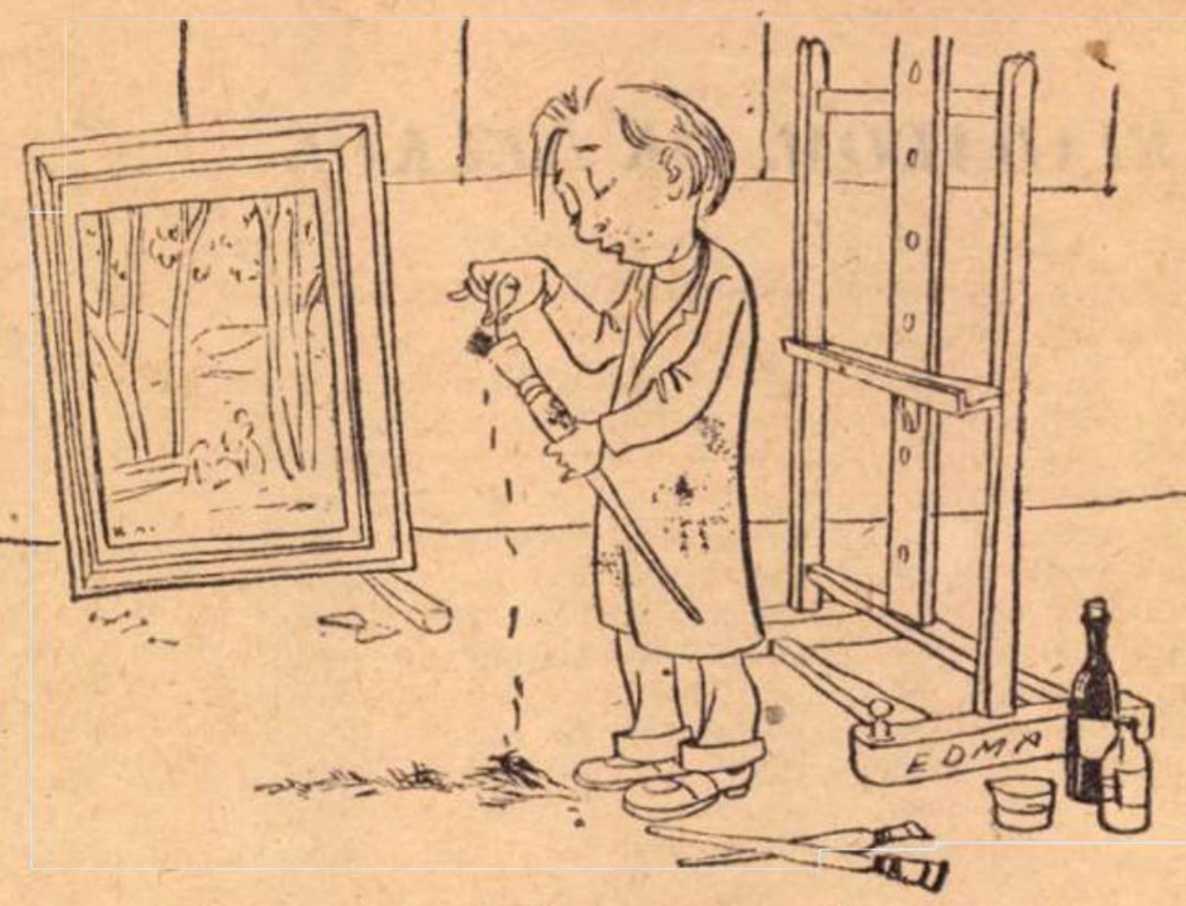
A zsürizés előtt

II.

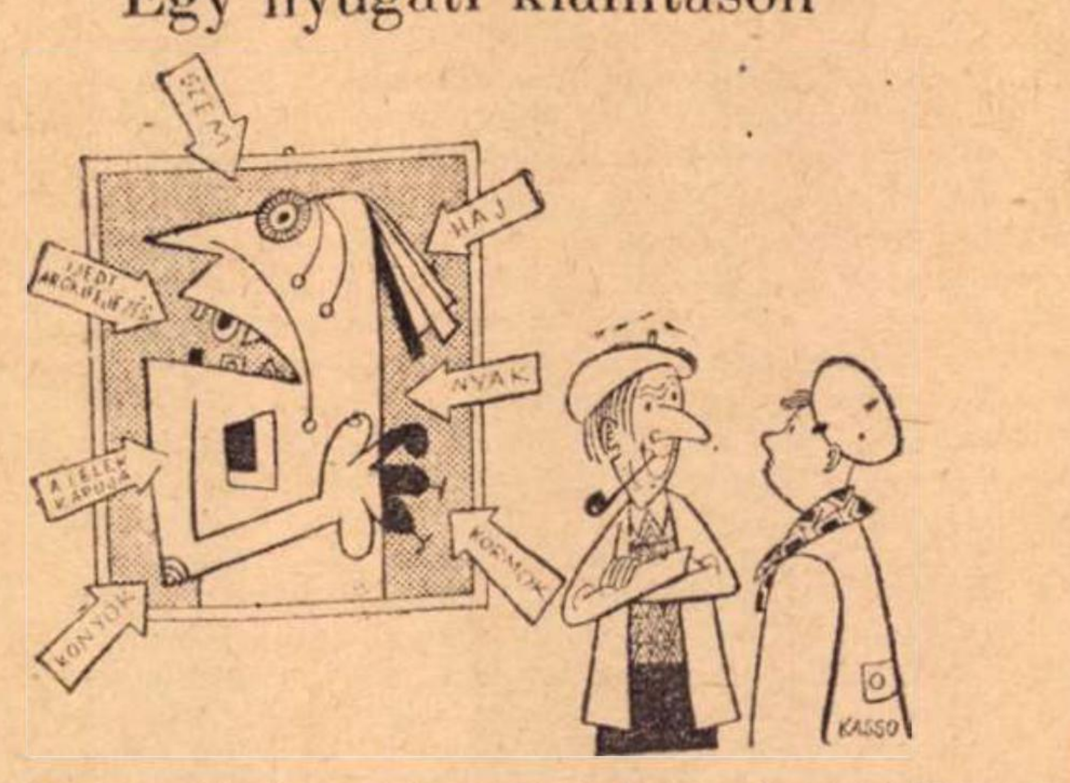
Az elutasítás után

Kiállítás előtt

— Beveszik... nem veszik...

Egy nyugati kiállításon

— Ezzel az ötlettel elértem, hogy kezdenek érdeklődni a képeim iránt...

Ha ez így megy tovább...

(Egymásután „haszno_ítják" a történelmi műemlék-épületeket!)

— Miféle várak ezek, kisfiam?

— Az ott a Tüzép-telepe, amaz a Mezőker, ott pedig a tojás-, baromfi- és sertésbegyüjtő állomás...

Cyranó csökevénye

— Szaktárs, ön avult, régimódi lény,
Sok önben a polgári csökevény,
— Mondhatta volna szebben, kis lovag,
Illetve szaktárs, így ni, hallja csak:
Kihívóan: „Én nem járnék vele,
Társadalmi munka segitene..."
Barátilag: Mért szürcsöl feketét?!
Csak szalmabor nem szúrja más szemét..."
Leírón: „Csökevény, mely égig ér,
Önéletrajzába bele se fér..."
Kiváncsian: „Mit rejt e csökevény?
Tán grófi származást gyanithatok,
Vagy kisajátitott nagybirtokot?
Kötődve: „Nos, ha ábrándozik ön
És kispolgári gondolata jön,
Ugy önmagát nem csapja fültövön?!"
Parasztosan: „Hékás, a számat tátom!
Ingadozó középmaszeknek látom!"
Hadászilag: „Ön két tábor közt mászik,
Csak drukker ön, ki sose emhákázik..."
... Ha tudná: két oldallal bir a ló,
Igy ömlött volna szájából a szó,
Ha volna önben szellem és tudás,
De szellemet, boldogtalan dudás
Ön sose látott, ön azt tudja csak:
Lehet bárki szakszervezeti tag.
De hogyha önben annyi lelemény
Lett volna mégis, hogy kivágja szépen
Mindazt, amit itt összehordtam én:
Hogy milyen a polgári csökevény,
Ha szaktárs mondta volna el eképen,
Az első szónál vágtam volna képen,
Mert önkritikát gyakorlok, ha kell
De hogy más fúrjon, azt nem tűröm el!

MARTIN ISTVÁN

Le a bürokráciával!

RIADALOM, OK NÉLKÜL

Felkeresett az Állami Biztosító üzletszerzője s meggyőzött a biztosítás fontosságáról. Biztosítottam az életemet.

Néhány nap mulva, mikor éppen ebédeltem, megjelent egy kedves modorú férfiú, félre nem ismerhető táskával. Ő volt a biztosító orvosa. Átvonultam vele a másik szobába, ahol — miként ez sejthető volt — megkopogtatott, hallgatózott és nyomogatott. Ezután személyesen közölte, hogy nincs semmi bajom (amit egyébként én előre sejtettem). Megkérdezte még azt is, hogy felmenő és oldalági rokonságom szenvedett-e, vagy szenved-e most is valami betegségben. És vajjon nekem volt-e valaha betegségem. És miféle. Bevallottam, hogy a háborús flekktífusz és egy közelmultban műtét nélkül lezajlott vesekő van egészségügyi priuszomon, de ezenkívül csak néhány náthánól tudok beszámolni. Orvosságot pedig kalmopirinen és szódabikarbónán kívül még nem ettem. Ezt feljegyezte és eltávozott.

Ámde — és most jön a család nyugalmát felborító ámde. Tegnap délben hazaérvén, feleségem halálos sápadtan fogad. „Szent isten! Mi történt?" Feleségem csak sír és remegve nyujtja át a biztosító vállalat levelét, amely arról értesít, hogy az orvosi vélemény alapján nem kötheti meg velem az életbiztosítási szerződést.

Feleségem és nemsokára az egész kiterjedt rokonság rémülten kezdte rebesgetni, hogy bizonyára valami nagyon súlyos betegségem van. Én ugyan egy pillanatig sem gondoltam ezt, mert akkor valamit mégis csak kellene éreznem, de azért figyelni kezdtem magamat, nem fáj-e valamim? Mindenesetre felhívtam a biztosító vállalatot. Jó félórába telt, amíg az illetékes elvtárshoz kapcsoltak. Az illetékes elvtárs kijelentette, hogy nem tudhatja, vajjon valóban én vagyok-e én, tehát nem nyilatkozhat. Végre hozzájárult ahhoz, hogy visszahívjon. Visszahívott s miután így valószínűsítette, hogy én én vagyok, azt közölte, hogy nem mondhat semmit, mert orvosi titok, hogy az orvos mit írt a jelentésében. Miután én azzal érveltem, hogy orvosi titok a beteggel szemben nehezen képzelhető el, mert ez esetben a beteg hogyan tudhatja meg, mi is a teendője — a telefon másik végén ülő elvtárs kijelentette, hogy ha olyan bajom volna, amely kezelésre szorul, akkor ők maguktól is figyelmeztettek volna, de itt nincs szó ilyesmiről. Egyébként forduljak közvetlenül orvosukhoz, de ne személyesen, hanem orvos útján, mert orvosuk csak orvossal közli, hogy mit tapasztalt a vizsgálatkor.

Hát jó. Feleségem elkergetett orvosbarátunkhoz, aki fejcsóválva olvasta a biztosító vállalat levelét. Megkérdezte, mit érzek. Nem éreztem semmit. Megpróbálta felhívni a biztosító vállalat orvosát, de a telefont nem vették fel. Akkor azután tetőtől talpig megvizsgált és a fejét újra megcsóválta. Semmi gyanusat nem talált.

Ez azonban nem nyugtatta meg feleségemet, sem kiterjedt rokonságomat. Feleségem, szegény, fejgörcsöt kapott, gyermekeim sírtak, én mérges voltam. De nemcsak mérges voltam. Ma egész nap azt figyelgettem, nem fáj-e valamim. Soha életemben nem voltam hipohonder, kezdtem azzá lenni. Mire hazamentem, otthon az egész család sírt: engem sirattak. Egyszerre azután megszólalt a telefonom. Orvosunk jelentkezett. Végre sikerült elérnie valahol a biztosító orvosát, akit személyesen is ismer. Az viszont feljegyzései alapján tudatta vele, hogy ő megállapította rólam, hogy semmi bajom nincs.

Kérdem: ha már meggyőzik az embert a biztosítás fontosságáról, miért rémítik halálra közben az ügyfelet és családját?

továbbá: ha nem akarják megkötni a szerződést, miért nem írják meg, hogy miért nem?

mégtovább: ha már végre meggyőződtek róla, hogy az áldozat maga van a telefonnál, mire való ez a titkolózás?

és főleg: miért akartak még belőlem is hipohondert nevelni?

Én már túl vagyok rajta, de kérem az Állami Biztosító Vállalatot, hogy módosítsa módszereit.

Hegedüs Géza

Ahol legyőzték a bürokráciát

A XXII. kerületi Vegyesipari Javító Vállalat részlegvezetője, Gaál Sándor elvtárs mondta el az alábbi történetet:

— Vállalatunk országos jelentőségű újításon dolgozik. Küzdelmes harcok árán megszereztük a szükséges gépeket, de ott már megállt tudományunk, mikor az került szóba, hogy hová helyezzük el a gépeket. Nem állt megfelelő helyiség rendelkezésünkre. Helyiségigényünkkel hiába fordultunk a különböző szervekhez, a válasz elutasító volt. Végül a XXII. kerületi tanács ipari osztályához fordultunk. Az ipari osztály gyorsan segített. Alig egy hét leforgása alatt eddig kihasználatlan, számunkra megfelelő helyiséget szerzett.

A XXII. kerületi tanács ipari osztálya saját hatáskörén belül, bürokráciamentes segítségével tető alá hozta 50.000 forintot érő présgépünket, amely hónapokig rozsdásodott helyiséghiány miatt az udvaron és ezzel segítséget adott a népgazdaságunknak sokat érő újítás megvalósításához.

Ha másképp nem megy

A legifijabbak már nem várnak tovább és megkezdik a Lenin körút és Dohány utca sarkán lévő palota csúf állványzatának bontását,

Az olvasó kérdez

Két hónappal ezelőtt cipőt rendeltem az V. ker., Kossuth Lajos utca 11. sz. alatti kisipari szövetkezetben. Öt hétre vették fel a rendelést, a határidő már letelt, de a cipő máig sem készült el, s hiába járok a nyakukra, azt mondják: jöjjek holnap, s ha holnap újból elmegyek, a válasz megint a régi: jöjjek holnap. *Meddig hitegetnek még? — kérdi Pásztor Zsuzsa, az Egyesült Izzó dolgozója,*

A tanulókörünkben elromlott a villanykapcsoló — írja Fehér Endre, Miskolc Egyetemváros, E. 5. — s az egyik neoncső éjjel-nappal égett. Kicsavartuk. A műszaki osztály ahelyett, hogy megjavította volna a villanykapcsolót, megdorgált minket a neoncső kicsavarásáért és újból becsavarta. A neoncső most újból éjjel-nappal ég, a műszaki osztály feléje sem néz. *Mi lenne, ha megjavitanák a kapcsolót?*

A vekkeróra, amelyet nemrégiben vásároltam az ercsi 12. sz. Népboltban, naponta kétszer megáll. A jótállási cédulán a jótálló neve mindössze ennyi: MOM. Én sem tudom, a bolt vezetője sem tudja, hogy mi a MOM. Hol lehet megtalálni a MOM-ot és *hogyan lehet kicseréltetni az órát?* — teszi fel a kérdést Csizmarik Erzsébet (Ercsi, József Attila utca 15). (A MOM: Magyar Optikai Művek. Ezt a boltvezetőnek tudnia illene. A szerk.)

Ludas Matyi ELINTÉZTE

A „Gyorsabban is lehetne" cimű cikk megjelenése után a nyomtatványokat megküldték.

Szalay Ernő
VB-titkár
Erk

Köszönöm, hogy nyugdijügyemet a MÁV-nál kedvezően elintézték.

Rakó Mihály
MÁV-nyugdíjas

Motorolaj-jegyemet a hatvani járási közlekedési csoporttól megkaptam.

Csengő Győző
Lőrinci

Levelük nyomán a III. ker. tanács utasította a KIK-et, hogy lakásom menyezetét javítsák meg. A javítási munkát már elvégezték.

Tormásy Károly
Budapest
III., Pacsirta u 18

Száznegyvenkét forintos órabér

— És ki vezesse a jegyzőkönyvet? — kérdezte a népművelésügyi minisztérium egyik dolgozója.

— Igaz is! Ki vezesse? — felelt kérdéssel a kérdésre az egyik járási kiküldött.

— Az Ilonka jól dolgozik — jegyezte meg valaki — sok jegyzőkönyvet vezetett, kitűnő gyorsíró, de ez nagyon fontos értekezlet.

— Kérjünk valakit a helyi lap szerkesztőségéből. Megfizethetjük.

— Azok se jobbak Ilonkánál — hangzott a megállapítás. — De van egy ötletem. Hozassunk Budapestről parlamenti gyorsírót. Ha jó az országgyűlésnek, jó lesz nekünk is.

— Hogyisne! Az sokba kerül!

— Ilyen fontos értekezletnél nem szabad takarékoskodni. Hiszen járási előadói munkaközösségi értekezletről van! Beszéljük meg a többiekkel is. Hiszen még két helyen lesz értekezlet. Más megyékben, Zalaegerszegen, Balatonlellén is!

(Milyen szerencse, hogy a népművelésügyi minisztérium módszertani osztályán is pártolták ezt a gondolatot és Eszterág osztályvezető ehhez a javaslathoz hozzájárulását is adta.)

Igy történhetett, hogy két parlamenti gyorsíró vezette a jegyzőkönyvet. Repülőgépen érkeztek Budapestről.

Ami az értekezlet után történt, arról már az ÁEK ellenőrének alábbi jelentése számol be:

„A népművelésügyi minisztérium kezdeményezésére 1954 július 30—augusztus 2-ig járási munkaközösségi értekezletet tartottak Jászberényben, Zalaegerszegen és Balatonlellén. A jegyzőkönyvet budapesti parlamenti gyorsirók vezették, akiknek az útiköltségen kivül 142 forint órabért fizettek és akik így a három járásban 6000 forintot kaptak."

Hatezer forint és a költségek ... Mennyit takarítottak volna meg a nép vagyonából, ha Ilonka, vagy a helyi szerkesztőség egyik gyorsírója vezeti a jegyzőkönyvet! És akkor természetesen az Állami Ellenőrző Központ ellenőre sem készített volna jegyzőkönyvet a költséges jegyzőkönyvről.

Adós nevess!

Gyakran elkövetett adósságaim teljes tudatában kijelentem, hogy az adósok tekintélyes része feledékeny. Ez a legtöbb adósra jellemző krónikus feledékenység kezdeti szakaszában még nem veszélyes. Veszélyessé akkor válik, amikor az adós minden határidőről lemarad. Ez a lemaradás többnyire a törlesztés határidejének tologatására, végső fokon pedig az adós minőségi romlására vezet. Az adósság mellékterméke a felszólító levél.

Az adós noszogatásának eme formája az őshitelező keletkezésétől napjainkig úgyszólván sematikussá vált. A fejérmegyei tanács pénzügyi osztályának egyik illetékese nyilván ezért úgy vélte, hogy a régi formát új tartalommal kell megtölteni és — akar hiszik, akár nem — meg is töltötte. Ime az ő felszólítása szószerint:

„Kedves Adófizetőm! Általam ismeretlen ok miatt Kedves Adófizetőm ..... Ft adótartozását még a ma napig sem fizette ki. Emiatt kénytelen voltam adótartozása fejében a magánál található terményt és állatot lefoglalni, ami azt jelenti, hogy az el nem adhatja senkinek sem, mert ezzel büntetendő zálogtárgysikkasztás követ el. Ezzel a levelemmel arra kérem Kedves Adófizetőmet, hogy a lefoglalt állatokat és terményt a szabadpiacon értékesítse s a tartozását fizesse ki. Ezt azért kérem Magától, mert a szabadpiacon nagyobb árat kap az állatjáért és a terményéért, mintha azt én 15 nap után a zálogolás törvényessé válása után esetleg, nem-fizetés esetén, a felvásárló szerveknek átadom.

Kedves Adófizetőm! Amennyiben adótartozását nem fizeti ki, én hivatali állásomnál fogva köteles vagyok a lefoglalt állatokat, vagy terményt magától eltranszferálni, s ezt, tekintettel arra, hogy erre hivatali esküm is kötelez, végre fogom hajtani. Ismételten kérem, hogy sürgősen fizesse ki adótartozását, vegye igénybe azt a kedvezményt, ha adóját az év végéig pontosan rendezi, 2%-os adókedvezményt is kap, amely összeg levonásával kell kifizetni adótartozását.

Kelt, 1954 ... hó ... nap.

....

községi adómegbízott."

Szfvári Nyomda — 3978

Most pedig elmélkedjünk kedves adóstársaim. Elmélkedjünk, hogy a végtelen perspektivák felszívódjanak egészen oda, ahol székel az agy, utána pedig egyperces hangos nevetéssel adózzunk: a halhatatlan mű szerzőjének. Megérdemli. Ilyen édesaranyoskedves „maszekhangon" adóssal még nem beszéltek soha. Akinek még ettől sem jön meg a fizethetnékje, az nem érdemli meg, hogy adóssága legyen.

Bernáth Ede

LUDAS MATYI, Szerkeszti a szerkesztőbizottság: GÁDOR BÉLA (főszerkesztő). FÖLDES GYÖRGY (felelős szerkesztő), GÁSPÁR ANTAL, TABI LÁSZLÓ (szerkesztő). TONCZ TIBOR (művészeti szerkesztő).
A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 222—271, 221—298. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-körút 9—11. Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hírlapiroda V. Lapterjesztési ügyek: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183—022, 180—850.
Szikra Lapnyomda, Budapest, VIII., Rökk Szilárd-utca 6. — Felelős vezető: Kulcsár Mihály. — Példányszám: 390.000.
KÉZIRATOT NEM ŐRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA.